

[Sigsgaard.]

at vi ikke bare her i tinget skal have præsenteret en færdigbrygget ret, som ikke kan ændres på noget punkt.

Hvad mindretallets ændringsforslag angår, vil jeg sige, at jeg er ikke sikker på, at det er noget Columbusæg, men efter nærmere overvejelse vil vi alligevel stemme for det.

Så vil jeg lige tilføje, at den forargelse, som hr. Niels Helveg Petersen gav udtryk for; over at mindretallet kunne acceptere et provenutab på 43 mill. kr. i forbindelse med ændringsforslaget her, virker jo noget uforståelig på mig, for under den foregående sag på dagsordenen, der drejede sig om den særlige indkomstskat, havde hr. Niels Helveg Petersen, så vidt jeg erindrer, ingen som helst indvendinger imod at acceptere et provenutab på det punkt.

Finansministeren (Poul Møller): Det gør mig ondt, at debatten ligesom er blevet præget af nervøsitet og bitterhed, hører man, fra ordførernes side. Det er jo ikke helt forståeligt, når man tænker på sagens baggrund, chokoladeafgiften, her op til jul. Men sådan er der jo så meget.

Hr. Egon Jensen mener ikke, der har været rimelig tid til at behandle dette lovforslag. I de år, jeg har siddet i folketinget, synes jeg egentlig vi ofte har været ude for afgiftsforslag, der har fået en kortere behandlingstid end dette lovforslag, der blev fremsat i tinget den 20. november i år. Der har derfor været 3 uger til at arbejde med forslaget, og det forekommer mig, at vi har været ude for afgiftsforslag, der skulle fremskyndes på en helt anden måde.

Man kan så sige: ja men dette er ikke blot et afgiftsforslag. Det er en rationalisering af en afgift. Ja, det skulle dog i og for sig ikke gøre folketinget mindre villigt til at vedtage det. Det er faktisk en rationalisering. Det erhverv, der rammes af afgiften, har jo enstemmigt givet udtryk herfor, og den administration, der skal bestyre og forvalte afgiften, har også ønsket denne ændring.

Der er ingen tvivl om, at det er en forenkling. En sådan forenkling kan ikke gennemføres, uden at det kommer til at gå ud over nogle varegrupper under forudsætning af, staten ikke skal bruge mange penge på

forenklingen. Skulle vi have fundet det almindelige gennemsnit, som det skulle have været, hvis pengene skulle passe nøjagtigt, skulle afgiften have været 6,50 kr. pr. kg. Den er i stedet for foreslået sat til 6 kr. pr. kg, altså, et forsøg på at undgå, at rationaliseringen skal medføre, at de billigere varegrupper — de tunge varer som massive bolsjer og lignende — fordyres for stærkt.

Det er klart, at også hvis man vil have en dyberegående reform af afgifterne, deltager vi gerne i arbejdet, og vi er glade for, at udvalget ønsker at blive siddende, så vi kan drøfte sagen her i dette udvalg, men jeg må sige med hensyn til det provenumæssige, at dér er der ingen regering, der kan sige: vi giver afkald på at styre, hvor mange penge der kommer ind eller ikke kommer ind gennem afgiftspolitikken. Hvis man vil være med til en kulegravning og en rationalisering af afgifterne, så vil jeg byde alle velkommen til dette arbejde, men hvis man vil tage magten fra regeringen og fra flertallet til at bestemme afgifternes højde, så vi ikke kan fastholde den økonomiske politik, vi har lagt, må vi naturligvis sige nej.

Jeg vil sige til hr. Egon Jensen, at jeg ser da også hellere 5 kr., end jeg ser 6 kr., og hvis én havde foreslået 4 kr., ville jeg sige, at det så jeg også gerne; men vi skønner ikke, at der er økonomiske muligheder for det, og vi mener, som det også er blevet sagt her af ærede ordførere, at det vil være rigtigere, at man forbeholder sig at se, om ikke der er andre vareområder, som man i stedet for skulle anvende nogle beskedne midler til at finde en lettelse for.

Hr. Egon Jensen siger, at det var ham ikke bekendt, at dette forslag skulle vedtages hurtigt. Jeg kan sige, at min fremsættelsestale, som blev holdt den 20. november, slutter netop med ordene:

„Af hensyn til branchens og toldvæsenets arbejde med overgangen til den nye afgiftsform ville det være meget ønskeligt, om lovforslaget kunne være vedtaget inden jul, således at det kan træde i kraft den 1. februar 1969.“

Man kan naturligvis sige: ja men det kommer ikke os ved, og det kommer selvfølgelig ikke mindretallet ved, men det kan ikke have været ubekendt, at regeringen tilstræbte at få en vedtagelse inden jul.

Så skal jeg sige om hr. Kurt Brauers